

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN !

A Fővárosi Ítéltábla a felperes neve (felperes címe) felperesnek a Dr. Batiz József Ügyvédi Iroda (ügyvédi iroda címe) által képviselt alperes neve (alperes címe) alperes ellen általános szerződési feltételek érvénytelenségének megállapítása iránt indított perében a Fővárosi Bíróság 2006. október 27. napján kelt 11.G.40.170/2006/9. számú ítélete ellen a felperes által benyújtott fellebbezés folytán meghozta az alábbi

í t é l e t e t :

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének fellebbezéssel nem támadott részeit nem érinti, fellebbezett rendelkezéseit részben megváltoztatja, és az elsőfokú bíróság ítéletében megjelölt hatállyal megállapítja, hogy az alperes üzletszabályzatának 16.1.6. pontjának alábbi kikötése is tisztességtelen és ezért érvénytelen:

„Sérült, vagy eredeti rendeltetésszerű használatra nem, vagy korlátozottan alkalmas gépjármű ..., vagy amennyiben a gépjármű bármely tartozéka, kelléke, dokumentuma hiányos, vagy hiányzik, illetve bármely okból csökkent forgalmi értékű gépjármű ...", mert ennek meghatározására az alperes egyoldalúan jogosult; egyebekben helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy fizessen meg a felperes költségmentességére tekintettel le nem rótt 12.000,- (Tizenkettőezer) Ft fellebbezési eljárási illetéket az államnak, az adóhatóság felhívására, a fennmaradó 12.000,- (Tizenkettőezer) Ft fellebbezési eljárási illetéket az állam viseli.

Az alperes a másodfokú eljárásban felmerült költségét maga viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

Az elsőfokú bíróság által megállapított és a fellebbezés elbírálása szempontjából irányadó tényállás szerint a főtevékenységként gépjármű vásárlások pénzügyi finanszírozásával foglalkozó alperesi társaság 2004. szeptember 1. napjától alkalmazott üzletszabályzatának 16.1.5. pontja rendelkezik az alperest megillető vételi jog gyakorlásáról, amit eszerint abban az esetben jogosult gyakorolni, ha a szerződés bármely okból felmondásra kerül. Azt a szerződés felmondásával egyidejűleg, az ügyfélhez intézett egyoldalú írásbeli nyilatkozatával gyakorolhatja, az ügyfél pedig elismeri, hogy az adásvételt ennek alapján megtörténtnek tekinti. Az alperes vételi jogának gyakorlásával az ügyfél tulajdonjoga a gépjárműre megszűnik, és az ügyfél köteles a gépjárművet annak minden okmányával és tartozékával együtt az alperes által meghatározott helyen és időben az alperesnek, vagy az általa megjelölt személynek átadni. Az ügyfél ugyancsak hozzájárul ahhoz, hogy az alperes vételi jogának gyakorlása során az ügyfél adatait harmadik személynek kiadja. Amennyiben az ügyfél átadási kötelezettségének határidőben nem tesz eleget, köteles tűrni, hogy az alperes a gépjárművet birtokba vegye. Elfogadja, hogy az alperes - amennyiben a gépjárművet nem tudja birtokba venni - kezdeményezheti az illetékes hatóságoknál a gépjármű forgalomból történő kitiltását, illetve a gépjármű átírását. Az ügyfél a szerződés aláírásával felhatalmazza a vevőt a gépjármű birtokba vételére, illetve forgalomból történő kitiltására.

A 16.1.6. pont a vételárra vonatkozik. Eszerint az alperes vételi jogának gyakorlása esetén a vételár a következő számítás eredményeként kerül meghatározásra: $V = EU + X$, ahol V : opciós vételár, az EU : a vételi jog gyakorlása időpontjában érvényes E . árlistában a gépjárműre megadott aktuális vételár (tehergépjármű esetén a nettó ár) 85 %-a. A helyi keresetségi mutató, a műszaki állapot korrekció, illetve az utólag beépített extrák nem minősülnek értéknövelő tényezőnek. Sérült vagy eredeti rendeltetés szerinti használatra nem, vagy korlátozottan alkalmas gépjármű esetén, vagy amennyiben a gépjármű bármely tartozéka, kelléke, dokumentuma hiányos vagy hiányzik, illetve bármely okból csökkent forgalmi értékű gépjármű esetén a vételár megegyezik az alperes által megbízott igazságügyi gépjármű szakértő által megállapított forgalmi értékkel. X : $(EA - EU)$ ha az $EA - EU > 0$, egyéb esetben $X = 0$. EA : gépjármű az alperes általi továbbértékesítéskor elért nettó eladási ára.

A felperes a Fővárosi Bírósághoz 2006. február 2. napján benyújtott keresetében - melyet az alperes részére a bíróság 2006. február 28-án kézbesített - annak megállapítását kérte, hogy az üzletszabályzatnak, mint általános szerződési feltételnek 16.1.3. pontja a Ptk. 375. § (4) bekezdése alapján alkalmazandó Ptk. 374. § (2) bekezdésébe; a 16.1.5. pontja a Ptk. 255. § (1) bekezdésébe; a 16.1.6. pontja pedig a Ptk. 375. § (1) bekezdésébe ütközik, és ezért a Ptk. 209. § (3) bekezdése alapján ezen általános szerződési feltételek tisztességtelen kikötések, melyek érvénytelenek. E feltételek érvénytelenségét az alperessel szerződő minden

félre kiterjedően kérte megállapítani. Kérte, hogy a bíróság jogosítsa fel ítéletében a felperest mint az igény érvényesítőjét arra, hogy a kikötések érvénytelenségének megállapítását a jogsértő alperes költségére egy országos napilapban, vagy más szokásos módon nyilvánosságra hozza.

Keresetében arra hivatkozott, hogy az üzletszabályzat hivatkozott rendelkezéseiben kikötött vételi jog, az opciós vételár konkrét megjelölésének hiányában mint opciós szerződés semmis. Álláspontja szerint a 16.1.6. pontban rögzítettek a vételár konkrét meghatározására nem alkalmasak. A felek akarata ténylegesen a Ptk. 251. §-ában szabályozott jelzálogjog alapításának felelt meg, azaz, hogy az adós tulajdonában lévő gépkocsi az adós tartozásának fedezetéül szolgáljon. Ezért az opciós szerződés színlelt, a leplezett jelzálogjogot alapító szerződés pedig a Ptk. 255. § (2) bekezdésébe ütközik, ezért semmis.

A felperes keresetindítási jogát a Ptké. II. 5. § a) pontjára alapította.

Az alperes ellenkérelmében a kereset elutasítását kérte. Nem vitatta, hogy az üzletszabályzatát általános szerződési feltételként alkalmazza, azonban álláspontja szerint az tisztességtelen kikötéseket nem tartalmaz. Abban a felek akarata egyértelműen vételi jog alapítására irányul, melynek biztosítéki célú alkalmazását a jogszabály nem tiltja. Nem sérti a Ptk. hivatkozott rendelkezéseit a 16.1.6. pontban meghatározott opciós vételár, mert azt nem kizárólag konkrét számszerű módon lehet meghatározni. A használt gépjármű vételárának kiszámításához a feleknek figyelembe venniük a hitelszerződés megszűnéséig, a vételi jog gyakorlásáig eltelt időtartamra vonatkozó amortizáció mértékét is. Ezt fix összegben előre meghatározni nem lehet, ezért szükséges az, hogy a felek az E. árlistában az adott típusú gépjárműre meghatározott aktuális vételárat vegyék alapul az opciós vételár kialakításakor.

Az elsőfokú bíróság a 2006. október 27. napján kelt 11.G.40.170/2006/9. számú ítéletében az alperesi üzletszabályzat 16.1.3. pontja vonatkozásában megállapította, hogy az tisztességtelen és ezért érvénytelen. Megállapította, hogy az érvénytelenség nem érinti azokat a szerződéseket, amelyeket 2006. február 28. napjáig már teljesítettek. Feljogosította a felperest, hogy az ítélet rendelkezését az alperes költségére egy országos napilapban vagy más szokásos módon egy alkalommal nyilvánosságra hozza. Ezt meghaladóan a felperes keresetét elutasította. Kötelezte az alperest, hogy fizessen meg 10.500,- Ft illetéket az államnak az illetékhivatal felhívásában írt módon és számlára. Megállapította, hogy a fennmaradó 10.500,- Ft illetéket az állam viseli. Kimondta, hogy a perrel felmerült egyéb költségeiket a felek maguk viselik.

Ítéletét a fellebbezéssel érintett körben azzal indokolta, hogy az üzletszabályzat 16.1.6. pontja megfelel a Ptk. 375. § (1) bekezdésének, mivel a vételárat megjelöli. Megállapította, hogy a vételárat nemcsak konkrét számmal kifejezett összegben lehet megjelölni. Az bármely olyan módon történhet, ami a vételár egyértelmű meghatározását eredményezi. Annak van jelentősége, hogy mindkét fél számára egyértelműen rögzítsék a vételár meghatározásánál irányadó tényeket, körülményeket, számítási módot. Az üzletszabályzatban felhívott E. katalógus árlistája olyan általánosan elfogadott és ismert rendszer, amelyeket a használt

gépjárművekkel foglalkozó kereskedők, hatóságok, szakértők, autófinanszírozással foglalkozó gazdálkodó szervek ismernek és használnak, és amely megfelelően figyelembe veszi a használt gépjármű vételárának meghatározásakor irányadó összes objektív tényezőt. Ennek felhívása nem minősül tisztességtelen kikötésnek, mivel nem tér el a szerződésre irányadó lényeges feltételtől arra is tekintettel, hogy a Ptk. 375. § (1) bekezdése nem határozza meg közelebbről, hogy a vételárat milyen módon kell megjelölnie a feleknek. Az alperes olyan feltételrendszert dolgozott ki, amely a vételár megállapítására azért alkalmas, mert a szerződő felek előre nem tudják, hogy az alperes mikor él az opciós jogával és az abban az időpontban a gépjármű milyen értéket fog képviselni. Figyelemmel arra, hogy érvényes vételi jog kikötéséről van szó, amelyre a Ptk. vételi jogra vonatkozó rendelkezéseit kell alkalmazni, nem jöhet szóba a felperes által hivatkozott, a zálogjogra vonatkozó rendelkezések alkalmazása. Erre tekintettel az elsőfokú bíróság a Ptk. 2006. március 30-ig hatályos rendelkezéseit alkalmazva döntött a felperes kereseti kérelme vonatkozásában.

Az ítélet keresetet elutasító rendelkezése ellen a felperes nyújtott be fellebbezést, melyben annak megállapítását kérte, hogy az alperes üzletszabályzatának 16.1.5. és 16.1.6. pontjaiban foglalt kikötései is tisztességtelenek, ezért érvénytelenek. Kérte annak megállapítását, hogy az érvénytelenség nem érinti azokat a szerződéseket, amelyeket 2006. február 28. napjáig már teljesítettek. Kérte a feljogosítást az érvénytelenségre vonatkozó rendelkező rész közzétételére. Fellebbezésében fenntartotta az elsőfokú eljárásban a szerződés színlelt jellege kapcsán kifejtett álláspontját, amely a Ptk. 207. § (4) bekezdése szerint érvénytelenséget eredményez, de az (5) bekezdés szerint, ha a színlelt szerződés más szerződést leplez, a leplezett szerződés alapján kell megítélni a felek jogviszonyát. A felek valóságos akarata arra irányult, hogy az adós tulajdonában lévő gépkocsi a tartozásának fedezetéül szolgáljon. Az adós jövőbeli követelés biztosítékeként ajánlotta fel a gépjárművet. Mindez a Ptk. 251. §-ában szabályozott jelzálogjog alapításának felel meg. A felek a vételi jogi konstrukciót feltehetően azért választották, mert a Ptk. 255. § (2) bekezdése a kielégítési jog megnyílta előtt létrejött olyan megállapodást, amely szerint a jogosult a kötelezettség teljesítésének elmulasztása esetén a zálogtárgy tulajdonjogát megszerzi, semmisnek minősíti. Álláspontja szerint nem jelenti a vételár egyértelmű meghatározását a szabályzat 16.1.6. pontjában foglalt utalás, illetve számítási mód, mert E. katalógusár a szerződés fennállta alatt változik, illetve változhat. Így annak tényleges összege előre nem számítható. Nem számítható ki az sem, hogy az alperes a gépjármű továbbértékesítésével mekkora bevételhez jut. Kifejtette, hogy önmagában nem az E. katalógusár szerinti számítás ütközik jogszabályba, hanem az, hogy az alperes egyéb feltételek fennállása esetére más számítási módot alkalmaz, amikor úgy rendelkezik, hogy ha a gépjármű bármely tartozéka, kelléke, dokumentuma hiányos vagy hiányzik, illetve bármely okból csökkent forgalmi értékű a gépjármű, a vételár az alperes által megbízott igazságügyi gépjárműszakértő által megállapított forgalmi értékkel azonos. Ennek meghatározásában az alperessel szerződést kötő fél nem működhet közre, azt az alperes egyoldalúan határozza meg az általa megbízott szakértő közreműködésével. Így az alperessel szerződő fél a szerződéskötéskor

nem tudja az opciós vételár tényleges meghatározásának módját sem, hiszen az alperes maga dönti el, hogy az adott gépjármű értékét az E. katalógusár alapján számítja-e ki, vagy - megítélése szerint - már csökkent értékű gépjárműről van szó, és ezért szakértőt vesz igénybe.

Nem tekinthető tisztességesnek az a szerződési feltétel, amely a szerződő másik felet kizárja az opciós vételár meghatározásából, a fogyasztó nem tudhatja előre az opciós vételár kiszámításának feltételeit. Ez a Ptk.-ban szabályozott opciós joggal és opciós szerződés követelményeivel, rendeltetésével összeegyeztethetetlen.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség a fellebbezést fenntartotta. Kiemelten hivatkozott a fellebbezésben írt azon megalapozott kifogásra, hogy az alperes az E. alapon számított opciós vételár főszabályától eltérve, egyoldalúan dönthet a vételár meghatározás egy másik módjáról, amely szerint saját megbízottjával, magánszakértőjével állapíttatja meg a forgalmi értéket. A fentiekben túlmenően a szerződésre irányadó lényeges rendelkezéstől jelentősen eltér a keresettel támadott üzletszabályzat 16.1.6. pontjának az a rendelkezése is, amely szerint a vételár meghatározása során figyelmen kívül kell hagyni az alperessel szerződő fél javára szolgáló helyi keresettségi mutató, műszaki állapot korrekció, illetve utólag beépített extrák értéknövelő hatását, ugyanakkor értékelni kell az alperessel szerződő fél hátrányára szolgáló forgalmi értékcsökkentő tényezőket. Ez az általános szerződési feltétel már önmagában is jogellenes, hiszen a feleknek a szerződésből eredő jogosultságait és kötelezettségeit egyoldalúan és indokolatlanul az egyik fél hátrányára állapítja meg. Mindezekre tekintettel kérte az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatását és a keresetnek helyt adó ítélet hozatalát.

Az alperes a Fővárosi Ítéltáblához benyújtott beadványában kérte, hogy figyelemmel az Európai Közösséget létrehozó szerződés 234. cikkére, illetve a Pp. 155/A. §-ának rendelkezéseire, kezdeményezze a Fővárosi Ítéltábla az Európai Bíróság előzetes döntéshozatali eljárását a per tárgyalásának egyidejű felfüggesztése mellett.

A Fővárosi Ítéltábla a 2007. május 24-én hozott 5. sorszámú végzésével az alperesnek az eljárás felfüggesztésére és az Európai Bíróság előzetes döntéshozatali eljárásának kezdeményezésére irányuló kérelmét elutasította.

Az alperes fellebbezése folytán a Legfelsőbb Bíróság mint másodfokú bíróság a Fővárosi Ítéltábla végzését a 2008. január 31-én kelt Gf.X.30.302/2007/4. számú végzésével helybenhagyta.

Az alperes 11. sorszámú fellebbezési ellenkérelmében - érdemben - az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását kérte. Arra hivatkozott, hogy a felperes fellebbezése olyan új jogi érvet nem jelöl meg, amelyre az elsőfokú eljárásban ne hivatkozott volna. Az ezekkel kapcsolatos részletes alperesi álláspontot már az elsőfokú eljárásban megtett alperesi nyilatkozatok tartalmazzák.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség fellebbezést fenntartó nyilatkozatában foglaltakra tekintettel előadta, hogy az opciós vételár meghatározása során az alperes szándéka arra irányult, hogy a gépjármű tényleges forgalmi értékének megfelelő ár kerüljön meghatározásra. Ezt a célt szolgálta az igazságügyi szakértő

igénybevételének lehetősége is. Álláspontja szerint az üzletszabályzat pontosan meghatározza azokat az eseteket, amikor az alperes jogosult szakértő közreműködését kérni, így ez a kikötés nem minősül a 18/1999. (II. 5.) Korm. rendelet 1. § (1) bekezdése szerint tisztességtelennek.

A korrekciós tényezők kapcsán előadta, hogy a helyi keresettségi mutató és egyéb extrák csak az **E.** alapján megállapított vételár esetén nem számítanak értéknövelő tényezőnek, mert azok értékének meghatározása az **E.** árlista alapján nem megbízható. Amennyiben a gépjármű forgalmi értékét szakértő állapítja meg, úgy a szakértő természetesen figyelembe veszi nemcsak az értékcsökkentő, hanem az értéknövelő tényezőket is.

A felperes az alperesi fellebbezési ellenkérelemben foglaltakra úgy nyilatkozott, hogy az értéknövelő tényezők figyelmen kívül hagyását nem indokolhatja az, hogy azok értékének megállapítása nehezen meghatározható; tisztességtelen és ezért érvénytelen a 16.1.6 pont olyan megfogalmazása is, amely az alperest egyoldalúan jogosítja fel annak meghatározására, hogy az adott gépjármű vételárát az **E.** árlista vagy az általa megbízott igazságügyi szakértő igénybevétele útján határozza meg; végül az is tisztességtelen, hogy a vételi joggal kapcsolatos támadott rendelkezések nem tartalmazznak a felek közötti elszámolásra vonatkozó szabályozást.

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a fellebbezési kérelem és ellenkérelem korlátai között bírálta felül a Pp. 253. § (3) bekezdése alapján.

A fellebbezés részben alapos.

Az elsőfokú bíróság a tényállást helyesen állapította meg és az abból levont jogi következtetése túlnyomórészt megalapozott.

A másodfokú bíróság sem osztotta a felperes fellebbezésben is fenntartott azon érvelését, hogy az üzletszabályzat keresetben megjelölt kikötései szerint a felek akarata ténylegesen jelzálogjog alapításának felelt meg, a vételárban való megállapodás hiányában.

Az elsőfokú bíróság ítéletének indokolásában a rendelkezésre álló adatok okszerű mérlegelésével állapította meg, hogy az **E.** katalógus árlistája alapján történő vételár-meghatározás megfelel a Ptk. 375. § (1) bekezdésében foglalt előírásnak, figyelemmel a speciális szerződéses konstrukcióra, arra, hogy a használt személygépkocsik árának határozott összegben történő meghatározása gyakorlatilag nem is lehetséges. Az elsőfokú bíróság indokaival a Fővárosi Ítéltábla e körben teljes egészében egyetértett azzal, hogy a felperes a másodfokú tárgyaláson tett nyilatkozatában maga is elismerte, hogy a bírói gyakorlat sem tekinti az opció kikötését érvénytelennek önmagában azért, mert azt biztosítéki jelleggel kötötték ki a felek.

Rögzíti a másodfokú bíróság, hogy a felperes az elsőfokú eljárásban a 7. sorszámú jegyzőkönyvben változatlan tartalommal fenntartott keresetében az alperes üzletszabályzatának 16.1.5. és 16.1.6. pontjaiban szereplő összes rendelkezés

tisztességtelen jellegének és erre tekintettel érvénytelenségének megállapítását kérte, a jelen ügyben alkalmazandó 2006. március 1. napja előtt hatályban volt Ptk. 209/B. § (1) bekezdése alapján.

Eszerint tisztességtelen az általános szerződési feltétel, illetve a fogyasztói szerződés kikötése, ha a jóhiszeműség követelményének megsértésével a feleknek a szerződésből eredő jogosultságait és kötelezettségeit egyoldalúan és indokolatlanul az egyik fél hátrányára állapítja meg.

Nem tekinthető ezért a Pp. 247. § (1) bekezdésébe ütköző, meg nem engedett keresetmódosításnak az, hogy a felperes a fellebbezésében az elsőfokú eljárásban külön nem sérelmezett egyes kikötéseket emelt ki az üzletszabályzat 16.1.6. pontjából, az elsőfokú eljárásban kifejtett álláspontja alátámasztására. A fellebbezés ezen hivatkozásait ezért a másodfokú bíróság érdemben vizsgálta az alábbiak szerint.

Nem megalapozott az a fellebbezésben kifejtett hivatkozás, hogy az üzletszabályzat azon rendelkezése, amely szerint az E. árlista alapján történő vételár meghatározás során értéknövelő tényezőként a helyi keresettség mutatót, műszaki állapot korrekciót, illetve az utólag beépített extrákat figyelmen kívül kell hagyni, a szerződésre irányadó lényeges rendelkezéstől jelentősen eltérő kikötés lenne.

A Fővárosi Ítélőtábla álláspontja szerint ez a szabályozás nem tekinthető olyannak, amely a feleknek a szerződésből eredő jogosultságait és kötelezettségeit egyoldalúan és indokolatlanul az egyik fél hátrányára állapítja meg, egyrészt, mert az ügyfél az utólag beépített extrákat le is szerelheti, másrészt a vételár meghatározásának képlete miatt. Eszerint az opciós vételár: $V = EU + X$, ahol az X az a különbség, amely az ügyfelet illeti meg abban az esetben, ha az alperes a gépjárművel az E. árlista 85 %-át meghaladó áron tudja továbbértékesíteni, adott esetben a fenti értéknövelő tényezőre is tekintettel.

Ugyanígy nem találta megalapozottnak a másodfokú bíróság azt a fellebbezési hivatkozást sem, hogy a felek elszámolási kötelezettségét előíró szabályozás hiánya is tisztességtelenné teszi a perbeli kikötést. Rámutat e körben a másodfokú bíróság, hogy az elszámolásra vonatkozó szabályozást az üzletszabályzat 27. pontja tartalmazza.

Alaposnak találta ugyanakkor a Fővárosi Ítélőtábla a fellebbezést akörben, hogy nem tekinthető tisztességesnek a 16.1.6. pont olyan megfogalmazása, amely a szerződés értelmezésével lehetőséget ad az alperesnek arra, hogy az alperes az E. árlista alapján meghatározandó opciós vételár főszabályától eltérve egyoldalúan döntsön a vételár-meghatározás egy másik módja, szakértő megbízása- mellett.

A támadott általános szerződési feltétel ugyanis kizárólagosan az alperest jogosítja fel annak megítélésére - ettől függően a vételár-meghatározás módjának megválasztására -, hogy bármely okból csökkent forgalmi értékű-e a gépjármű.

Ez a szabályozás a fogyasztóval kötött szerződésben tisztességtelenné minősülő feltételekről szóló 18/1999. (II. 5.) Korm. rendelet 1. § (1) bekezdés a) pontjába is ütközik, amely szerint a fogyasztó és a gazdálkodó szervezet közötti szerződésben

tisztességtelennek minősül különösen az a szerződési feltétel, amely a szerződés bármely feltételének értelmezésére a gazdálkodó szervezetet egyoldalúan jogosítja.

A másodfokú bíróság álláspontja szerint tehát az a megfogalmazás, amely szerint „sérült vagy eredeti rendeltetés szerinti használatra nem vagy korlátozottan alkalmas gépjármű esetén, vagy amennyiben a gépjármű bármely tartozéka, kelléke, dokumentuma hiányos vagy hiányzik, illetve bármely okból csökkent forgalmi értékű gépjármű esetén” olyan általános és az alperes mint az opciós jogát gyakorló vevő mérlegelésére tág teret nyújtó feltétellel, amely alapján a fogyasztó sem a szerződés aláírásakor, sem a vételi jog gyakorlásakor nem tudhatja, hogy a vételár meghatározása végül milyen módon fog történni; nem fogja-e az alperes az adott gépjárművet valamely indokkal „bármely okból csökkent forgalmi értékűnek” minősíteni, és az E. árlista alapján történő vételár meghatározást félretéve, a forgalmi érték meghatározását az általa megbízott szakértőhöz utalni.

Mindezekre tekintettel a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján a rendelkező részben írtak szerint részben megváltoztatta, egyebekben - a fellebbezés kapcsán részben kiegészített indokolással - helybenhagyta.

A felperes nyilvánosságra hozatalra történő elsőfokú bíróság általi feljogosítása - a helybenhagyott rendelkezéseken belül - értelemszerűen a jelen másodfokú határozat rendelkező részére is vonatkozik.

A fellebbezés részben vezetett eredményre; a másodfokú eljárásban a pervesztesség pernyertesség arányát 50-50 %-osnak tekintve határozott a másodfokú bíróság a perköltség, ezen belül a felperes költségmentessége folytán le nem rótt fellebbezési eljárási illeték viseléséről a Pp. 239. §-a szerint alkalmazandó 81. § (1) és 82. § (3) bekezdése alapján.

Budapest, 2008. év április hó 17. napján

Pálinkásné dr. Mika Ágnes sk.
a tanács elnöke

Dr. Tibold Ágnes sk.
előadó bíró

. Farkas Mária sk.
bíró

A kiadmány hitelül:

bíróági tisztviselő